

॥ नारायणसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयारण्यकम्/प्रपाठकः - १०/अनुवाकः - १३)

स॒ह॒स्र॒शी॒र्षं दे॒वं वि॒श्वाक्षं वि॒श्वश॑म्भुवम्। वि॒श्वं ना॒राय॑णं
 दे॒वम॑क्षरं पर॒मं प॒दम्। वि॒श्वतः पर॑मान्नित्यं वि॒श्वं
 ना॒राय॑णः हरि॒म्। वि॒श्वमे॒वेदं पु॒रुष॑स्तद्विश्वमुपजीवति।
 पतिं वि॒श्वस्य॑ऽऽत्मे॒श्वरः॑ शाश्व॒तः शि॒वम॑च्युतम्। ना॒राय॑णं
 म॒हाज्ञे॑यं वि॒श्वात्मा॑नं प॒राय॑णम्। ना॒राय॑णप॒रो ज्यो॒तिरा॒त्मा
 ना॒राय॑णः प॒रः। ना॒राय॑ण प॒रं ब्र॒ह्म त॒त्त्वं ना॒राय॑णः
 प॒रः। ना॒राय॑णप॒रो ध्या॒ता ध्या॒नं ना॒राय॑णः प॒रः। यच्च
 किञ्चि॑ज्जगत्सर्वं दृश्यते॑ श्रूय॒तेऽपि॑ वा॥

अन्त॑र्ब॒हिश्च॑ तत्सर्वं व्या॒प्य ना॒राय॑णः स्थि॒तः। अन॑न्तमव्ययं
 क॒विः संमु॑द्रेऽन्तं वि॒श्वश॑म्भुवम्। प॒द्मको॑श प्र॒तीका॑शः
 हृदयं॑ चाप्य॒धोमु॑खम्। अधो॑ नि॒ष्ट्या वि॒तस्त्या॑न्ते ना॒भ्यामु॑परि
 तिष्ठ॑ति। ज्वा॒लमा॒लाकु॑लं भा॒ती वि॒श्वस्य॑ऽऽय॒तनं॑ म॒हत्।
 सन्त॑तः शि॒लाभि॑स्तुल॒म्बत्या॑कोशसन्नि॒भम्। तस्या॑न्ते
 सु॒षिरः॑ सू॒क्ष्मं तस्मि॑न्सर्वं प्र॒तिष्ठि॑तम्। तस्य॑ म॒ध्ये म॒हान॑-
 ग्निर्वि॒श्वार्चि॑र्वि॒श्वतो॑मुखः। सोऽग्र॑भु॒ग्विभ॑जन्तिष्ठन्नाहा॒रम॑ज॒रः
 क॒विः। ति॒र्यगूर्ध्व॑म॒धः शा॒यी र॒श्मय॑स्तस्य॒ सन्त॑ता।

सन्तापयति स्वं देहमापादतलमस्तकः। तस्य मध्ये
 वह्निशिखा अणीयौर्ध्वा व्यवस्थितः। नीलतौयद-
 मध्यस्थाद्विद्युल्लेखेव भास्वरा। नीवारशूकवत्तन्वी पीता
 भास्वत्यणूपमा। तस्याः शिखाया मध्ये परमात्मा
 व्यवस्थितः। स ब्रह्म स शिवः स हरिः सेन्द्रः सोऽक्षरः
 परमः स्वराट्॥ ऋतं सत्यं परं ब्रह्म पुरुषं कृष्णपिङ्गलम्।
 ऊर्ध्वरेतं विरूपाक्षं विश्वरूपाय वै नमो नमः।

नारायणाय विद्महे वासुदेवाय धीमहि। तन्नो विष्णुः
 प्रचोदयात्।

विष्णोर्नु कं वीर्याणि प्रवोचं यः पार्थिवानि विममे रजांसि
 यो अस्कंभायदुत्तरं सधस्थं विचक्रमाणस्त्रेधोरुगायो
 विष्णोरराटमसि विष्णोः पृष्ठमसि विष्णोः श्रेत्रेस्थो विष्णोः
 स्यूरसि विष्णोर्ध्रुवमसि वैष्णवमसि विष्णावे त्वा॥

॥ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः॥